

[Kjeld Olesen.]

ordning set med deres øjne, at man altså diskuterer tingene igennem, ikke bare retter sig efter en kritik, der er kommet frem her med det første.

Forsvarsministeren gjorde nogle bemærkninger om et andet væsentligt argument for vort forslag. Vi siger, at der er et stadig større misforhold imellem ramme og indhold, at der er opsparet et efterslæb, hvorfor man har to muligheder. Den ene er at hæve beløbsrammen, således at det kommer til at passe. Den anden mulighed er den, som vi foreslår, at sige: så må vi reducere de styrkemæssige rammer i ordningen og få bragt dem ned på et niveau, så det er i orden.

Her nævnte ministeren en kommentar, der er kommet fra forsvarsrådet. Ministeren har været så venlig at sende den til forsvarskommissionens medlemmer, og jeg har haft lejlighed til ganske løst at gå den igennem. I sit indlæg citerede forsvarsministeren bemærkninger fra forsvarschefen om alt dette. Der har været tale om et efterslæb på 1/2 milliard kr., og nu får vi at vide, at når det drejer sig om materielanskaffelser, er det de 200 mill. kr., resten er på driften. Jeg forstår af det notat, vi har fået, at forsvarsrådet — jeg går ud fra, det må have været forsvarschefen — siger, at hvis man hurtigst muligt får gang i materielanskaffelsen, så behøver der ikke at være tale om nogen udhuling. Det gør, at jeg bliver nødt til at komme med et citat fra betænkningen, sidste gang vi diskuterede disse ting; det var i foråret 1969, da man kom frem til den nye ordning med ændringer i strukturen. Blandt mange spørgsmål, der blev stillet ministeren dengang, var et spørgsmål 27 i betænkningen (Folketingstidende 1968-69, tillæg B. sp. 2447), hvor der står:

„Der udbedes en redegørelse med hensyn til materielanskaffelsesplanerne for de kommende 5 år og deres finansiering.“

I slutningen af svaret står der følgende:

„Der vil efter planens gennemførelse i alle 3 værn fortsat være væsentlige materielle mangler i forhold til omhandlede målsætning, fordi våbenhjælpen bortfaldt, og den sene og kun gradvis voksende nationale kompensation har medført et opsamlet behov for ekstraordinært store materielindkøb, som inden for den

givne økonomiske ramme ikke vil kunne dækkes over en kort årrække.“

Her er det, jeg spørger: hvordan kan det egentlig harmonere? Vi er ikke i foråret 1969, vi er snart kommet et par år længere hen, hvor der er tale om, at man i hvert fald ikke har accelereret materialanskaffelserne, idet vi hører, at man har fået opsparet et yderligere efterslæb. Derfor kan en bemærkning fra mig kun være, at det er yderst loyale embedsmænd, ministeren har, når det bliver fremstillet på den måde, som det er blevet sagt, og som det er skrevet i notatet.

Det korte af det lange for os er — og her vil jeg have lov til at gentage, hvad vi har sagt og fortsat mener — at vi for hver dag kommer hen til, at det, vi har på papiret som en forsvarsordning, kommer i stadig større misforhold til mulighederne for at fylde den op.

Ministeren fremsatte nogle ret principielle bemærkninger om forholdet til NATO, dvs. den strategi, der blev vedtaget december 1967 inden for NATO om det såkaldte fremskudte forsvar. Der blev stillet det direkte spørgsmål, om vi ønsker, at de fjorten øvrige NATO-lande skal opgive dette fremskudte forsvar. Jeg må desværre sige, at ministeren her gør sig skyldig i en misforståelse. Det er to forskellige ting, der er tale om. Én ting er, hvad man kan kalde den egentlige strategi med det fremskudte forsvar i Centraleuropa. Man kan sige: o.k., vi kunne have anvendt en anden terminologi i forbindelse med forslaget, så misforståelser kunne være undgået, men det afgørende er i hvert fald, at når vi taler om det danske forsvar, så er tankegangen den, at vi stiller spørgsmålstegn ved det rigtige i, at vi spreder os ud. Vi er ikke direkte engageret i Centraleuropas forsvar og det, der ligger i begrebet fremskudt forsvar her. Men vi ligger nu engang geografisk placeret, hvor vi er, og i hele opbygningen og i planer osv. ligger, at det, om jeg så må sige, kan være et yderst langstrakt område, vi skal strække os over. Her er det, vi siger: vil det ikke være mere udtryk for sund fornuft — også ud fra Seidenfadenrapportens bemærkninger for øvrigt — at sige, at dér, hvor vi realistisk kan sætte ind, er ved at koncentrere os inden for eget område? Jeg beder i den forbindelse ministeren lægge mærke til Seidenfa-